

Vienmēr atcerēšos, kur biju un ko darīju, kad uzzināju, ka nomiris mans tēvs.

Es toreiz sēdēju senas skolas draudzenes košajā Londonas piemājas dārzā ar atvērtu, taču nelasītu *The Penelopiad* eksemplāru klēpī un baudīju jūnija sauli, bet Dženija tikmēr bija aizgājusi pēc sava mazā dēlēna.

Mani bija pārņēmis miers, un es nopriecājos, ka prātā bija ienākusi šī doma – doties prom. Brīdī, kad pētīju plaukstošo mežvītena ziedu, ko saule kā mīļa vecmāte bija iedrošinājusi atvērties pasaulei visā krāsu daudzveidībā, iezvanījās mans mobilais telefons. Pametu skatienu ekrānā – zvanītāja bija Marina.

– Sveika, Mā! Kā klājas? – vaicāju, cerot, ka apkārt valdošo siltumu viņa sajūtīs arī manā balsī.

– Maija, es...

Marina apklusā, un tajā mirklī es sapratu, ka kaut kas nav labi.
– Kas noticis?

– Maija, man nav viegli to sacīt, bet... Tavam tēvam vakar pēcpusdienā bija sirdslēkme, un uz rīta pusi viņš... nomira.

Es klusēju; prātam cauri traucās miljoniem dīvainu, pat smieklīgu domu. Pirmā no tām – ka Marina nez kāda iemesla dēļ nolēmusi mani nejauki izjokot.

– Tu esi pirmā no māsām, kurai to saku, Maija, – kā jau vecākajai. Gribēju vaicāt, vai pārējām paziņosi pati vai labāk to izdarīt man?

– Es...

Nespēju neko sakarīgu dabūt pār lūpām, jo sāku aptvert, ka Marina, mūsu dārgā, mīļotā Marina, sieviete, kura bija vistuvākais cilvēks un spēja aizstāt māti, nekad man neteiktu neko tādu, kas nebūtu patiesība. Tātad tas tik tiešām bija noticis. Visa pasaule manā priekšā pēkšņi saļodzījās.

– Maija, lūdzu, saki, vai viss kārtībā? Šī ir tā reize manā mūžā, kad paņemt klausuli bija visgrūtāk, bet ko citu es varēju iesākt? Dievs vien zina, kā šo vēsti uzņems pārējās.

Saklausot ciešanas Marinas balsī, es sapratu, ka viņa zvanījusi ne tikai tāpēc, lai informētu mani, bet arī lai atvieglotu savu smago nastu. Tāpēc pārslēdzos uz ierasto režīmu – citu mierināšanu.

– Protams, es paziņošu māsām, ja tu to vēlies, Mā, lai gan īsti nezinu, kur viņas patlaban ir. Vai Alija gadījumā negatavojas regaitei?

Turpinājām apspriest, kur katra no jaunākajām māsām varētu būt – tā, it kā mums vajadzētu tās sapulcināt uz dzimšanas dienas ballīti, nevis apraudāt tēva nāvi –, un saruna sāka šķīst mazliet sirreāla.

– Kad mēs varētu ieplānot bēres, kā tev šķiet? Tā kā Elektra ir Losandželosā, bet Alija kaut kur jūrā, ir skaidrs, ka ātrāk par nākamo nedēļu tās nevar notikt, – es prātoju.

– Nujā... – Saklausīju vilcināšanos Marinas balsī. – Varbūt labāk mums visu apspriest, kad būsi pārradusies mājās. Nav gan nekādas steigas, Maija, tāpēc, ja vēlies pēdējās atvaļinājuma dienas pavadīt Londonā, dari to. Tēvam palīdzēt tik un tā vairs nevar... – Viņas sakāmais aprāvās.

– Mā, skaidrs, ka es ar pirmo pieejamo reisu lidošu uz Ženēvu! Tūlīt pat zvanišu uz lidostu. Un centīšos sazināties arī ar pārējām.

– Man ir tik ļoti žēl, *chérie*, – Marina sērīgi novilka. – Es zinu, cik ļoti tu viņu mīlēji.

– Jā. – Dīvainais, klusumam pirms vētras līdzīgais miers, ko biju izjutusi, pārrunājot kārtojamās lietas, pēkšņi sāka zust. – Piezvanišu vēlāk, kad zināšu savu ierašanās laiku.

– Sargi sevi, Maija. Šis tev noteikti bija briesmīgs trieciens.

Nospiedu sarunas pārtraukšanas pogu un, pirms vēl manī bija pavērušies negaisa mākoņi, draudot noslicināt, uzgāju augšā uz savu istabu, lai sazinātos ar aviokompāniju par lidojuma laika maiņu. Gaidot savienojumu, es pavēros uz gultu, kurā šodien līksma biju modusies kārtējai dienai. Un biju pateicīga Dievam, ka cilvēkiem nepiemīt spēja paredzēt nākotni.

Sieviete, kas beidzot atsaucās, bija īsts burta kalps un nekādu iejūtību neizrādīja. Kamēr viņa runāja par reisu pārslogotību, soda naudām un kredītkartes datiem, jutu, ka mans emociju vadzis tūlīt lūzīs. Kad viņa burkšķot tomēr piedāvāja man vietu lidmašīnā uz Ženēvu, kas izlidos četros (tas nozīmēja, ka nekavējoties jāsamet koferī mantas un ar taksometru jātraucas uz Hītrovu), es apsēdos uz gultas un ilgi vēros tapetē ar sīku koka zariņu apdruku, līdz raksts acu priekšā sāka virpuļot.

– Viņš ir aizgājis, – es čukstēju, – aizgājis uz mūžu. Mēs vairs nekad netiksimies.

Biju gaidījusi, ka šie vārdi raisīs milzīgus asaru plūdus, taču pārsteidzošā kārtā nekas tāds nenotika. Es tikai turpināju nekustīgi sēdēt, kamēr prāts apdomāja neskaitāmus praktiskus jautājumus. Doma par visu piecu māsu apziņošanu likās biedējoša, un es savas būtības emocionālajā daļā centos atrast atbildi uz to, kurai zvanīt pirmajai. Tai noteikti bija jābūt Tigijai, otrai jaunākajai no mums sešām, māšai, kura man vienmēr šķitusi vistuvākā.

Ar drebošiem pirkstiem šķīrstīju sarakstu, līdz atradu viņas telefona numuru un uzspiedu to. Pieslēdzās balss pasts, un es neattapu, ko sacīt, ierunāju vien dažus saraustītus vārdus ar lūgumu steidzami atzvanīt. Tigija patlaban atradās Skotijas kalnienē, kur strādāja slimu un bez vecākiem palikušu briedēnu centrā.

Par pārējām māšām... Es zināju, ka viņu reakcija vismaz ārēji būs ļoti atšķirīga – no visai rāmas un savaldīgas līdz dramatiskam jūtu izvirdumam.

Nezinot, kurā virzienā, runājot ar māšām, pavērsīsies mana bēdu izpausme, es izdarīju visai glēvulīgu izvēli un uzrakstīju visām īsziņas,

aicinot piezvanīt man pēc iespējas drīzāk. Tad steigā sapakoju ceļasomu un, pa šaurajām kāpnītēm nokāpusi uz virtuvi, uzkrīcelēju Dženijai zīmīti, pavēstot, kāpēc man tik steidzami jāizbrauc.

Izlēmusi apturēt kādu no melnajiem taksometriem Londonas ielās, izgāju no mājas un naigi aizsoļoju pa zaļo Čelsī loku – gluži kā normāls cilvēks normālā dienā. Laikam pat izspiedu smaidu un pasveicināju kādu, kas bija izvedis pastaigā suni.

Neviens nezina, ko man nupat nācies pārdzīvot, nodomāju, apturējusi taksometru rosīgajā Kingsroutā un palūgusi doties uz Hītrovu.

Neviens pats.

Pēc piecām stundām, kad saule nesteidzīgi rietēja aiz Ženēvas ezera, es nokļuvu pie mūsu privātā pontona, un atlika veikt pēdējo mājupceļa posmu.

Kristjens mani jau gaidīja mūsu labi uzturētajā *Riva* motorlaivā. Un viņa sejā bija lasāms, ka viņš zina par notikušo.

– Kā klājas, Maijas jaunkundz? – viņš līdzjūtīgi apvaicājās, palīdzēdams man tikt laivā.

– Es... priecājos, ka esmu šeit, – nenoteikti atbildēju, iedama uz laivas pakaļgalu, kur apsēdos uz polsterētā krēmkrāsas ādas sola. Citreiz, traucoties pa rāmjiem ūdeņiem šajā divdesmit piecu minūšu ilgajā braucienā uz mājām, es būtu palikusi līdzās Kristjenam priekšējā pasažieru sēdekli. Bet šodien izjutu vajadzību būt vienai. Kristjens iedarbināja spēcīgo motoru, saule atspīdēja ezera krastos sabūvēto grezno savrupmāju logos. Bieži vien, iesēžoties šai laivā, man bija licies, ka uzsāku ceļojumu uz citu, ēterisku, ar realitāti nesaistītu pasauli.

Pā Solta pasauli.

Domās izrunājot tēva mīļvārdiņu, ko biju izdomājusi bērnībā, sajutu pirmo asaru iekņudēšanos. Tēvam vienmēr bija patīcis burāt, un nereti, atgriežoties pie manis mūsu ezermalas mājā, viņš bija smaržojis pēc svaiga gaisa un jūras. Vēlāk arī jaunākās māsas sāka viņu saukt manis dotajā vārdā.

Motorlaiva uzņēma ātrumu, un, siltajam vējam plivinot matus, es domāju par neskaitāmajiem agrākajiem braucieniem uz Atlantīdu, Pā Solta pasaku pili. No sauszemes tā bija nepieejama, jo atradās uz privāta zemesruga un aiz tās puslokā slējās stāvi kalni, tāpēc tai varēja piekļūt vienīgi ar laivu. Tuvākie kaimiņi bija jūdzēm tālu, un Atlantīda bija mūsu privātā karaļvalsts, atdalīta no pārējās pasaules. Viss tur šķita maģisks... it kā mēs, Pā Solts un viņa meitas, būtu dzīvojuši tur kādas burvestības varā.

Katru no mums Pā Solts bija adoptējis kā zidaini un nodrošinājis mums mājas un savu aizgādību. Un katra no mums, kā Pā allaž mēdza teikt, bija īpaša, neparasta... Mēs bijām *viņa* meitenes. Viņš bija nosaucis mūs Sietiņa jeb Septiņu Māsu, viņa iemīļotākā zvaigznāja, zvaigžņu vārdos. Un Maija bija pirmā un vecākā.

Kad biju maza, viņš veda mani uz savu ar stikla kupolu vainagoto observatoriju uz mājas jumta, pacēla stiprajās rokās un teleskopā izrādīja naksnīgās debesis.

– Tur tā ir, – viņš sacīja, centrēdamš lēcas. – Redzi, Maija, tu esi nosaukta šīs burvīgi starojošās zvaigznes vārdā.

Un es skatījos. Viņam stāstot par mana un manu māsu vārdu izvēli, klausījos tikai pa ausu galam; es vienkārši izbaudīju viņa roku ciešo skāvienu, jo apzinājos, ka šis ir rets, īpašs brīdis, kad tēvs pieder tikai man.

Ar laiku es sapratu, ka Marina, kuru biju uzskatījusi par savu māti – pat viņas vārdu biju noīsinājusi līdz “Mā” –, bija vien mūsu iemīļota aukle, kuru Pā nolīdzis, jo pats pārāk bieži bija projām. Bet mums, meitenēm, viņa, protams, bija kaut kas daudz vairāk. Marina bija tā, kas slaucīja mūsu asaras, sarāja par sliktām manierēm pie galda un rāmi izvadīja cauri grūtajai pārtapšanai no meitenes par jaunu sievieti.

Viņa vienmēr bija līdzās, un es nespētu milēt Mā vairāk arī tad, ja tā būtu viņa, kas laidusi mani pasaulē.

Pirmos trīs manas bērnības gadus savā burvju pilī Ženēvas ezera krastā mēs ar Marinu bijām pavadījušas divatā, jo Pā Solts braukāja pa jūrām, vadīdamš savu biznesu. Bet tad cita pēc citas uzradās māsas.

Atgriezoties mājās, Pā parasti atveda man kādu dāvanu. Padzirdot motorlaivas rūkoņu, es diebu pāri plašajam zālienam un caur kokiem, lai apskautu viņu. Kā jau katrs bērns, es kāroju ātrāk uzziņāt, ko viņš ir paslēpis savās brīnumainajās kabatās. Kādā reizē, kad Pā bija uzdāvinājis man smalki izgrieztu koka ziemēlbriedīti, kas, kā viņš apliecināja, nācis no paša Santaklausa darbnīcas Ziemeļpolā, viņam aiz muguras ieraudzīju sievieti formastērpā, kura turēja rokās šallē satītu vīstokli. Un šis vīstoklis kustējās.

– Šoreiz, Maija, esmu atvedis arī kādu ļoti īpašu dāvanu. Nu tev būs māsiņa. – Un Pā smaidot pacēla mani uz rokām. – Tagad tev vairs nebūs garlaicīgi, kad man atkal nāksies doties projām.

Uzreiz pēc tam dzīve mainījās. Vecmāte, ko Pā bija paņēmis līdzi, pēc dažām nedēļām aizbrauca, un rūpes par mazo māsiņu uzņēmas Marina. Es nespēju saprast, kā gan šis sarkanais, brēčošais radījums, kas bieži vien nepatīkami oda un atņēma man citu uzmanību, varēja būt dāvana. Lidz kādā rītā Alkione – tā sauca otro Septiņu Māsu zvaigzni – savā augstajā krēslīnā pie brokastu galda man uzsmaidīja.

– Viņa mani pazīst, – es izbrīnīta sacīju Marinai, kas baroja mazo.

– Kā gan citādi, Maija. Tu esi viņas lielā māsa, kurai lidzināties. Tavs uzdevums būs iemācīt viņai visu to, ko tu jau zini, bet viņa vēl ne.

Pieaugot māsa kļuva par manu ēnu un sekoja visur, kur vien es gāju. Tas mani priecēja un kaitināja vienādā mērā.

– Maija, pagaidi mani! – viņa skaļi sauca, steberēdama nopakaļ.

Lai arī sākumā Alija – tā biju viņu iesaukusi – šķīta kā nevēlams ienācējs manā sapņu pasaulē, es nebūtu varējusi vēlēties jaukāku un mīļāku sabiedroto. Viņa gandrīz nekad neraudāja un nenīkojās kā citi bērni šajā vecumā. Ar savām lēkājošajām, rudajām cirtām, lielajām, zilajām acīm un dabisko pievilcību Alija spēja piesaistīt cilvēkus, tostarp mūsu tēvu. Kad Pā Solts pārbrauca no garajiem ceļojumiem, es redzēju, kā, ieraugot māsu, iemirdzas viņa acis – man likās, ka tas ir citādi, nekā satiekot mani. Es svešinieku klātbūtnē kautrējos un mulsu, bet Alija bija atvērta un gatava uzticēties, tā iesildot visu sirdis.

Viņa bija arī no tiem bērniem, kuriem, šķiet, padodas it viss, īpaši mūzika un ar ūdeni saistītie sporta veidi. Atceros, kā Pā mācīja Alijai peldēt mūsu lielajā baseinā. Es tikai ar pūlēm turējos virs ūdens un baidījos pakļūt zem tā, toties mana mazā māsa ūdenī jutās kā īsta nāra. Un, ja es nebiju droša pat uz *Titāna*, Pā milzīgās okeāna jahtas, tad Alija lūgšus lūdzās, lai tēvs viņu pavizina nelielajā ātrumlaivā, ko Pā turēja pietauvotu mūsu privātajā ezermalas piestātnē. Es iekrampējusies sēdēju laivas pakalgalā, kamēr Pā ar Aliju lielā ātrumā vadīja to pa spoguļgludajiem ūdeņiem. Viņus abus vienoja kaisle uz burāšanu, kādu man nemūžam neiemantot.

Lai arī Alija bija mācījusies Ženēvas Konservatorijā, bija ļoti talantīga flautiste un būtu varējusi spēlēt profesionālā orķestrī, pēc studiju beigšanas viņa izvēlējās pilnībā veltīt savu dzīvi burāšanai. Tagad viņa regulāri piedalās regatēs un pārstāv Šveici daudzos ar burāšanu saistītos pasākumos.

Kad Alijai bija gandrīz trīs gadi, Pā pārradās mājās ar vēl vienu māsu, kurai bija devis Asteropes vārdu – kā trešajai zvaigznei zvaigznājā.

– Bet mēs sauksim viņu par Zvaigznīti, – Pā sacīja, uzsmaidot Marinai, Alijai un man, kamēr mēs noskatījāmies uz jauno ģimenes papildinājumu, kas gulēja pītajā grozā.

Tajā laikā es jau biju sākusi mācīties pie privātskolotājas, tāpēc jaunākās māsas ierašanās mani ietekmēja mazāk nekā Aliju. Bet pagāja tikai seši mēneši, un mums pievienojās vēl viens mazulis – trīs mēnešus veca meitenīte Selīna, kuras vārdu Alija uzreiz noīsināja līdz Sesei.

Zvaigznītes un Seses vecuma starpība bija tikai trīs mēneši, un man atmiņā palicis, ka starp abām vienmēr pastāvēja ļoti cieša saikne. Viņas bija kā dvīnes, sazinājās savā īpašajā mazuļu valodīnā, no kuras abas kaut ko savstarpējās sarunās izmanto vēl joprojām. Viņas mita sev vien zināmā pasaulē, kas mums, pārējām māsām, bija liegta. Arī tagad, kad viņām bija pāri par divdesmit, nekas nebija mainījies. Un Sese, jaunākā no abām, vienmēr bija boss. Viņa ar savu plecīgo augumu un riekstbrūno ādu stipri atšķīrās no bālās, izstīdzējušās Zvaigznītes.

Nākamajā gadā uzradās vēl viena meitenīte – Taigeta, kuru es iedēvēju par Tigiju. Viņas īsie, tumšie matiņi spurojās uz visām pusēm un atgādināja man ezīti no slavenā Beatrises Poteres stāsta.

Man bija septiņi gadi, un es jau no pirmā skatiena sajutu īpašu saikni ar Tigiju. Viņa bija vistrauslākā no mums visām, saķēra vienu bērnu slimību pēc otras, bet pat bērniņā izrādīja stoiskumu un pieticību. Kad pēc dažiem mēnešiem tētis pārveda vēl vienu meitenīti, vārdā Elektra, noguruma māktā Marina bieži lūdza mani pasēdēt pie Tigijas, kuru pastāvīgi mocīja vai nu drudzis, vai klepus. Pēdīgi viņai diagnosticēja astmu, un Tigija reti tika vesta laukā no bērnistabas, lai aukstā un miglainā Ženēvas ziema neatstātu postošu iespaidu uz viņas plaušām.

Elektra, visjaunākā no māsām, pilnībā atbilda savam vārdam. Es tajā laikā jau biju pieradusi pie maziem bērniem un viņu vajadzībām, bet ar Elektru neapšaubāmi gāja vistrakāk. Viņa bija kā ar elektrību uzlādēta; māsas iedzimtā spēja pārslēgties no balta uz melnu un otrādi pārvērtā mūsu iepriekš tik kluso namu par tādu, kur nemitīgi skanēja spalgi brēcieni. Vēl tagad atceros viņas bērnu dienu tirādes, un arī pašlaik, kļuvusi vecāka, māsa savu ugunīgo dabu nav zaudējusi.

Mēs – Alija, Tigija un es – bijām devušas viņai iesauku un savās trijotnes sarunās dēvējām māsu par Mimosu. Visas staigājām viņai apkārt kā pa plānu ledu – lai tikai neizdarītu kaut ko tādu, kas zibens ātrumā mainītu māsas noskaņojumu. Varu godīgi atzīties, ka bija brīži, kad ienīdu viņu par mierīgās Atlantīdas dzīves sagraušanu.

Tomēr Elektra bija tā, kas, uzzinājusi, ka kādai no mums ir nepatīkšanas, allaž pirmā steidza palīgā un piedāvāja atbalstu. Viņa spēja būt gan ļoti egoistiska, gan arī neizmērojami nesavtīga.

Pēc Elektras visi Atlantīdas iemītnieki gaidīja arī septītās māsas ierašanos. Kā nekā bijām nosauktas Pā Solta iemīļotā zvaigznāja zvaigžņu vārdos un bez vēl vienas māsas nebijām pilns komplekts. Mēs pat zinājām, kā viņu sauktu – Merope –, un prātojām, kāda viņa varētu būt. Bet pagāja gads, tad vēl viens un vēl, bet tēvs nevienu mazuli vairs nepārveda.

Spilgti atceros, kā reiz stāvēju kopā ar viņu observatorijā. Man bija četrpadsmit gadu, biju pavisam tuvu sievietības sliekšnim. Bija gaidāms aptumsums, kas, kā Pā teica, ir cilvēcei svarīgs brīdis un parasti atnes pārmaiņas.

– Pā, vai tu kādreiz pārvedīsi arī septīto māsu? – ievaicājos.

Pēc šiem vārdiem šķita, ka tēva spēcīgais, sargājošais augums uz pāris sekundēm sastingst. Pēkšņi izskatījās, it kā viņš uz saviem pleciem nestu visu pasaules smagumu. Lai arī viņš nepagriezās pret mani, jo regulēja teleskopu aptumsuma vērošanai, es instinktīvi zināju, ka esmu viņu sāpinājusi.

– Nē, Maija. Jo es viņu tā arī neatradu.

Kad kļuva redzams biežais egļu dzīvžogs, kas sargāja mūsu mājas no ziņkārīgo acīm, un varēju saskatīt uz muliņa stāvošo Marinu, es beidzot sāku apjaust baidīgo patiesību – esmu zaudējusi Pā.

Es sapratu, ka cilvēka, kurš bija radījis karaļvalsti savām princesēm un uzturējis šīs vietas maģisko gaisotni, vairs nav starp dzīvajiem.

2

Kad biju izkāpusi no laivas, Marina saudzīgi aplika man ap pleciem savas mīlošās rokas. Abas klusēdamas pagriezāmies un gājām caur koku rindām un pāri plašajam, nolaidenajam zālienam uz mājām. Jūnijā te bija visskaistāk. Krāšņie dārzi slīga ziedos, vilinot atnācējus izstaigāt slepenas takas un atklāt noslēpumainas alas.

Pats nams, celts astoņpadsmitā gadsimta beigās Luija XV stilā, bija eleganta majestātiskuma paraugs. Tas bija četrus stāvus augsts, ar robustām, bāli sārtām sienām, ko rotāja gareni sikrūšu logi, un stāvu, sarkanu jumtu ar tornīšiem katrā stūrī. Izsmalcināti mēbelēts, ar visām modernajām ērtībām; tā biezie paklāji un mīkstie dīvāni